

Ida Jørgensen (RV):

Ja, undskyld, jeg var ikke klar over, at SF ville blive sprunget over, når det var deres forslag.

Det er jo ærgerligt, at fru Elisabeth Arnold, der er Det Radikale Venstres ordfører på det her område, ikke er til stede i dag, for det har jo været en meget bred debat og en meget opklarende debat. Jeg skal gøre mit til at bidrage på bedste vis til, hvad der er Det Radikale Venstres stilling til de her forslag.

Det Radikale Venstre mener, at barnet skal sættes i centrum. Der er mange modne børn under 12 år, og dem bør man tage hensyn til. Kan et barn fremføre sine synspunkter, skal det høres. Myndighederne må ikke tvinge børn til samvær mod deres vilje. Samvær med andre end barnets forældre kan være til gavn for barnet, og det skal også kunne gennemføres.

Kl. 15.55

Det eneste forslag, som Det Radikale Venstre er skeptisk over for, er tvungen mægling for alle forældre til fælles børn under 16 år. Det forslag har været gældende for længe siden. Det udviklede sig til en ren formalitet, og de forældre, der var blevet enige om at skilles, skulle bare igennem det så hurtigt som muligt.

Men samlet set kan vi altså sige, at med hensyn til L 36 mener vi det samme som sidst: vi er for. Vi har sympati for B 4, men vi har altså et forbehold, som jeg netop har nævnt.

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg også synes, vi skal tage fat på den bredere drøftelse, som det også tydeligt er fremgået af debatten, måske tage en høring med nogle af dem, der har været med til at lave rapporter fra nogle af de nævnte foreninger, og andre, der er på området, og så bruge det som udgangspunkt for en videre debat, så vi kan komme et stykke længere. Men jeg vil gerne sige tak til begge forslagsstillere for at rejse debatten igen, så vi kan komme videre med arbejdet omkring det her.

Så vil jeg gerne sige om noget af det, ministeren kom med, at jeg synes, det er meget pauvert kun at nedsætte en arbejdsgruppe i forbindelse med høring af børn – at man ikke ser mere bredt på det. Det må vi jo så tage os af i Retsudvalget, og så håber jeg, at vi på et tidspunkt også får et flertal, så vi kan få gennemført mere brede tiltag på det her område og komme hele vejen rundt.

Og så synes jeg, det er på tide, at man siger, at konfliktmægling er noget, der er kommet for at blive, og noget, som vi bør udbygge, og som

derfor ikke skal være et kortvarigt projekt, der er finansieret af satspuljen, men som skal have en fast bevilling på finansloven, ud over at jeg slet ikke forstår, hvordan man overhovedet kan bruge satspulje penge på konfliktmægling.

Jeg har svært ved at se, hvorfor det er landets folkepensionister, førtidspensionister, kontanthjælpsmodtagere osv., der skal finansiere konfliktmægling i skilsmisssager. Det burde altså høre hjemme på finansloven. I øvrigt synes jeg slet ikke, man skal tage penge fra folkepensionister osv., derfor er vi ikke med i satspuljen.

Hvad angår de konkrete forslag, der ligger, synes jeg, at noget af det, der er positivt, er det forslag, som Kristendemokraterne har med omkring mulighed for mægling, allerede inden folk bliver skilt. Jeg er noget skeptisk over for, som andre også har været inde på, det her med, at man skal tvinge forældrene, hvis den ene part ikke vil, men jeg synes, man skal gøre alt, hvad man overhovedet kan, for at få alle forældre til at tage imod det, ligesom vi gør med sundhedsplejersker, når man får et barn. Det er stort set også alle, der tager imod det tilbud, fordi der er en indgroet opfattelse af, at man her kan lære noget af sundhedsplejersken om, hvordan man tager sig af sådan et lille, nyt barn.

På samme måde, når man bliver skilt, er det vigtigt, helst inden man når til skilsmisssagen, at få diskuteret, hvordan man håndterer den nye situation, hvor man altså skal være to forældre, der bor hver for sig og alligevel skal finde ud af at snakke sammen om et eller flere fælles børn.

Fru Inge Dahl-Sørensen mente, at der ikke var nogen grund til, at vi brugte ressourcer på dem, der er enige og velfungerende, men min erfaring er, at forældrene tit, når de nu langt om længe har fået taget beslutningen om at gå fra hinanden, så også tror, at de så kan klare det hele; de skal nok være voksne og kommer ikke ud i alle de konflikter, som andre forældre gør.

Men det kommer de så efter et par måneder. Der er nogle, der godt kan finde ud af det, men det er min erfaring – også selv om det ikke går så galt, det er jo heldigvis i de færreste tilfælde, det går helt galt – at mange alligevel kan have svært ved at håndtere det. Mange starter med at tro, at de kan have en sådan meget løs aftale om, hvordan det skal foregå og kan bytte rundt, efter hvad der nu passer bedst osv. Og så når der er gået nogle måneder, er der alligevel så mange følelser og så mange konflikter, at de har svært ved at håndtere det og begynder at råbe ad hin-